

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3250/2022
18.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД свих из ..., које заступа Драган Благојевић адвокат из ..., против тужених Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, као правног следбеника Агенције за приватизацију, коју заступа Марија Ивановић адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5188/21 од 04.03.2022. године, на седници одржаној 18.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5188/21 од 04.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5188/21 од 04.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 213/21 од 19.02.2021. године, исправљеном решењем истог суда од 09.08.2021 године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда у односу на тужене. Ставом другим изреке обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, као правни следбеник Агенције за приватизацију, да солидарно са компанијама „International CG“ д.п. Београд у стечају и „Generalexport“ д.п. Београд у стечају исплати тужиоцима износе главног дуга са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка од доспелости 30.05.2009. до 25.12.2012. године, а затим по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, и то: 5.600 евра тужиоцу АА, 3.600 евра тужиљи ББ; 3.200 евра тужиљи ВВ; 1.200 евра тужиоцу ГГ; и 1.400 евра тужиљи ДД. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев за обавезивање тужене Републике Србије, да солидарно са туженом Агенцијом за вођење спорова у поступку приватизације и означеним компанијама, исплати тужиоцима износе главног дуга са каматом из става другог изреке ове пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да накнади тужиоцима трошкове поступка од 479.750,00 динара са

законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је ставом петим изреке одбијен захтев за исплату камате на износ досуђених трошкова од пресуђења до извршности. Ставом шестим изреке, обавезани су тужиоци да накнаде туженој Републици Србији трошкове поступка од 62.250,00.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5188/21 од 04.03.2022. године ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације и потврђена означена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужилаца и првостепена пресуда потврђена у ставовима трећем и шестом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и тужене агенције за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд у смислу члана 404. став 2. ЗПП и 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Оцењујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној, пошто су судови закључили да солидарност обавезе ревидента у конкретном случају постоји због пропуста (у поступку усвајања социјалног програма) њеног правног претходника, Агенције за приватизацију, као органа надлежног за спровођење поступка реструктурирања послодаваца тужилаца (компанија „International CG“ д.п. Београд у стечају и „Generalexport“ д.п. Београд у стечају). Истоветан правни став о овом питању изражен је у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1341/2016 од 31.08.2018. године, након одлуке Уставног суда Уж 2049/2013 од 04.10.2013. године, којом је прихваћено становиште из одлуке Уж 4639/2012 од 08.05.2013. године и која има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу а налазе се у истој правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе у том предмету, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду. Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе којом је расправљено питање исплате тражене накнаде (пасивна легитимација, одговорност за накнаду штете, обим накнаде штете и рок застарелости потраживања).

Будући да се наводима ревизије делимично оспорава утврђено чињенично стање што ни у поступку по ревизији, а нарочито у поступку по посебној ревизији, није дозвољен разлог, и да у конкретном случају нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, нити правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбама ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441); да се у

осталим парницама из радних односа сходно примењују остале одредбе ЗПП (члан 436), тако да се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима, као и у имовинско-правним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. Одредбама општег дела тог закона прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3); да се, ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 2) и да се, ако захтеви у тужби произлазе из разних основа или су истакнути против више тужених, надлежност одређује према вредности сваког појединог захтева (члан 30. став 2).

Сходно одредбама чл. 205. став 1. тачка 2. и 209. истог закона, у ситуацији када је више тужилаца истакло према истом туженом више тужбених захтева, вредност предмета спора одређује се према вредности сваког појединог захтева. Ово стога што више лица могу једном тужбом да туже, односно да буду тужени (супарничари), ако: су предмет спора захтеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу и ако постоји стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и за сваког туженог (члан 205. став 1. тачка 2), при чему је сваки супарничар у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима (члан 209).

Имајући у виду овако постављене захтева јасно је да је реч о самосталним захтевима који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу, због чега је сваки од тужилаца у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима. Због тога се вредност предмета спора и дозвољеност изјављене ревизије утврђује за сваког од тужиоца засебно, имајући у виду вредност сваког појединог захтева сваког од тужиоца.

Тужбом поднетом 01.03.2019. године вредност предмета спора означена је износом од 1.800.000,00 динара, збирним за захтеве свих тужилаца. Пошто тужиоци у конкретном случају нису јединствени супарничари, вредност предмета спора побијаног дела одређује се за сваког од тужилаца засебно, али с обзиром да ни означена (збирна) вредност предмета спора очигледно не прелази ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, изјављена ревизија је недозвољена, па је одбачена ставом другим изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић